

Hồng Vũ Lan Nhi

Mưa Nơi Trời Ấy

Thành phố tôi ở, cả tuần nay chìm trong mưa gió. Màn mưa trắng xoá bao phủ bầu trời, khiến tôi chỉ thích ở nhà nghe nhạc. Những dòng nhạc tình quần quít vào lời ai hát như đang thủ thỉ cho riêng mình. Tôi đứng ở cửa sổ nhìn ra mưa qua tiếng nhạc vang nhẹ trong phòng. Hình như đó là thói quen cố hữu của tôi, thói quen thích nhìn cảnh vật, cây cối mờ ảo trong lúc mưa, mưa triền miên không dứt.

Tôi nhìn đồng hồ, rồi nhìn mưa. Tôi đã hẹn với Tùng sẽ đến thăm chàng vào trưa nay, khoảng 2 giờ. Còn cả 4 tiếng đồng hồ nữa mới tới giờ hẹn. Hình ảnh Tùng hiện ra, với nét mặt đầm thắm dễ yêu. Chàng không cao lắm như ý tôi thích, mà chỉ là vóc dáng tầm thước, cao hơn tôi chút đỉnh, khi tôi mang giày không cao gót lắm. Tôi thấy lạ lùng cho chính mình. Trước đây, tôi vẫn là người đặt tiêu chuẩn phải cao đủ cho tôi đi giày cao gót. Có chiều cao bằng tôi cũng đã bị loại ra khỏi trí óc rồi. Nếu thuộc loại thấp lùn, thì chắc chắn tôi gạch tên ra khỏi sổ đoạn trường ngay.

Thế mà Tùng đã không đáp ứng đúng tiêu chuẩn của tôi, mà sao chàng lại được ngự trị trong trái tim tôi nhỉ. Tiếng điện thoại vang lên phá tan bầu không khí lặng trầm đang bao phủ căn nhà rộng rãi, rộng như sự cô đơn trống vắng của chủ nhân ngôi nhà này vậy. Thật ra, so với loại nhà townhouse, thì căn nhà 3 phòng ngủ trên lầu, và dưới nhà có phòng khách,

phòng ăn, phòng gia đình nho nhỏ, nhà bếp ... cũng chỉ là bình thường. Nhưng với tôi, chỉ mình tôi đi ra đi vào, chỉ mình tôi lên gác xuống nhà, và cũng chỉ mình tôi ngồi nơi ghế sofa nhìn ra vườn sau với cây cỏ hoa trái, thì ngôi nhà khoảng 1500 sqft hẳn là quá rộng đối với tôi. Nhất là có những bữa tối, chỉ mình tôi ăn, chỉ mình tôi ngồi dưới ngọn đèn mờ như nến, và cũng chỉ một mình tôi nghe những dòng nhạc nhẹ toả vương ra, khiến tôi có cảm tưởng mình là một công chúa già đang sống trong lâu đài cổ, xa cách hẳn dân gian.

Có những người bạn ghé thăm, thích cách trình bày nhà cửa của tôi, và khen tôi có mắt thẩm mỹ. Những lời bạn bè vẫn còn vang vang trong đầu tôi:

- Đẹp thì đẹp thật. Thơ mộng thì thơ mộng thật, nhưng mà chỉ có một mình, không có người phá phách. Máy đưa cháu nội hay cháu ngoại của tao mà đến đây, thì chỉ sau vài giờ, ngôi nhà đẹp thơ mộng này sẽ biến thành bãi chiến trường.

Đúng thế, các đồ trưng bày tí mĩ, bé tí tôi đặt đâu, thì nó vẫn y nguyên đó. Chỉ khi nào tôi lau bụi, di chuyển chúng đi cho khác lạ con mắt nhìn, thì chúng mới được di chuyển mà thôi.

Tùng đã từng đến đây, và chàng đã mua cái organ mới thuộc loại nhà nghề, để nơi phòng gia đình, nhưng tôi đã từ chối, và đề nghị chàng đổi cái organ cũ của chàng về nhà tôi, mang cái organ tốt này về nhà chàng.

- Khi nào Thuỷ tới thăm anh, anh đánh cho Thuỷ nghe. Để chiếc đàn tốt ở nơi người không biết đánh đàn, thật không đúng, và uổng phí.

Tùng nghe lời, và đã làm đúng như tôi đề nghị. Lát nữa tới thăm chàng, tôi sẽ bắt chàng đánh những bài nhạc tôi đã say mê. Những bài nhạc ngoại quốc của Schubert, Brahms, Schumann cũng như những bài nhạc Việt của Trịnh Công Sơn của Ngô Thụy Miên, của Tuấn Khanh, của Phạm Duy ... Tôi thích nhiều lắm, làm sao kể ra cho hết được. Có lẽ tôi yêu chàng vì chàng chơi đàn

duyệt cầm tuyệt vời, vì chàng thổi Saxo cũng tình tứ không kém, và nhất là chàng kéo violon thì réo rất đắm mê lòng người. Ah, tôi lại còn quên một điều quan trọng, chàng hát hay lắm, giọng chàng nồng nàn trầm ấm và nhẹ nhu hơi thở.

- Em ơi, trên em có mưa nhiều không ?
- Có mưa, nhưng không nhiều lắm anh ạ.
- Nơi anh cũng chỉ mưa nhẹ hạt. Lái xe cẩn thận nghe em.
- Dạ
- Mà sao không tới anh bây giờ đi. Anh đã sửa soạn đón em xong rồi đó.
- Bây giờ mới có 11 giờ hơn mà anh.
- Tới đi, anh chờ đi ăn trưa ở ngoài, và tối thì ăn ở nhà dưới ngọn nến mờ mờ như em thích đó.
- Cảm ơn anh nhiều.

Tôi vào nhà lấy thêm chiếc áo lạnh với khăn quàng cổ, và cầm dù ra xe. Chiếc xe lướt trong màn mưa nhẹ. Cái quạt nước quạt sang trái, quạt sang phải, đều đặn, chậm rãi.

Tiếng nhạc trong xe vang lên những bài nhạc tình mà Tùng đã mua cho tôi trong 1 cuốn album nhạc với tựa đề " Classical Music For Lovers ". Trong album có tất cả 10 CD và mỗi CD có 10 bài.

- Để mỗi lần em nghe nhạc thì nhớ đến anh.
- Như thế, em không có nhạc tặng anh thì anh không nhớ đến em sao ?
- Em thì khác, chỉ cần nhớ đến nụ cười của em, là anh thấy lòng ấm lại rồi.
- Biết là anh nói nịnh, mà tim em vẫn rung động và muốn được nghe hoài ... Chàng cười. Chúng tôi vẫn có những mẩu đối thoại lắm cảm như thế. Cũng may, chung quanh không có ai nghe, nếu không, họ cười cho thối óc, già mà còn lãng mạn.

Mưa ngoài trời hình như to dần. Tôi đã phải cho quạt nước chạy nhanh hơn.

Con đường trước mặt đã có lúc mù mịt, khiến tôi chẳng nhìn rõ. Cũng may, con đường này cũng đã quen thuộc đối với tôi, cho nên, tuy không nhìn rõ bảng đề tên đường, tôi vẫn có thể không sợ bị lạc. Càng về phía gần núi, mưa càng lớn. Những giọt mưa to, rơi không ngừng. Quạt nước đã phải đổi sang số nhanh nhất. Tôi chỉ nhìn thấy đèn đỏ của phía sau của xe trước, mà đi theo họ. Lòng tôi thật sự lo lắng. Nếu có chuyện gì xảy ra lúc này, không biết tôi sẽ ra sao.

Tôi nhìn kim chỉ cây số trong xe, kim chỉ 45. Nghĩa là đa số người ta lái chậm. Tôi không cảm thấy phiền hà gì khi đi chậm. Ngược nhìn bảng to lớn màu xanh với 2 chữ 57 South, tôi cứ yên chí đi theo bảng chỉ. Tôi sẽ còn phải quẹo sang 10 East, để vào vùng Via Verde. Trước khi xuống ở vùng Orange County này, tôi cũng đã ở vùng sa mạc nóng thì nóng lắm, và lạnh thì cũng lạnh nhiều. Vì công ăn việc làm, tôi đã bỏ thành phố nhỏ bé La Verne, để trảm mình vào dòng đời Santa Ana, rồi cứ vài năm, tôi lại đổi nhà, và bây giờ thì tôi chôn chân ở một thành phố hiền hoà Garden Grove. Ở một quãng tuổi nào đó, người ta không còn muốn bon chen, và chỉ an phận với những gì mình đang có.

Tôi ở trong căn nhà townhouse này cũng đã 10 năm. Và căn nhà này đã chứng kiến tình yêu của chúng tôi hơn 2 năm nay rồi. Tôi nhớ lại một lần trong dịp họp bạn, tôi đã gặp Tùng. Chàng không có gì đặc biệt khiến tôi chú ý. Hình như chị Long, chủ nhà, có nói, không hẳn riêng với tôi, mà như trong một câu chuyện tình cờ:

- Anh Tùng độc thân lâu rồi đấy nhé. Hy vọng năm nay anh cho chúng tôi một tin vui.

Tùng chỉ nhìn mọi người cười và không trả lời. Ánh mắt chàng quét qua đám người ngồi chung quanh bàn ăn, và chàng hình như, tôi nghĩ hình như thôi, không dám đoán quyết là chàng dừng lại ánh nhìn nơi tôi lâu hơn mọi

người. Vì Tùng vẫn ngồi cách xa tôi như lúc đầu. Tôi vẫn trả lời những câu chuyện vui, đùa dõn dí dỏm của bạn bè. Khi chị Long mời mọi người ngồi lên phía phòng khách để văn nghệ văn gừng, thì những chiếc ghế được xếp quay quanh chiếc đàn dương cầm, được kê trong một góc nhà, rồi cứ thế tiếp nối kéo dài sang phòng ăn, và một khoảng lối đi xuống bếp.

Nhiều tiếng hát tài tử, mà nghe như chuyên nghiệp như của Linh Qui, của Kim Linh, của Thanh Thanh với giọng hát trầm trầm hay cao vút ...đã làm cho người nghe cảm thấy được vui vẻ, được ấm lòng.

Chàng Đức Minh là tay đàn vừa dương cầm, vừa organ rất giỏi.

Khánh là chàng không quân liên lấu nhất trong đám, nên đã được giao trách nhiệm MC cho bất cứ buổi văn nghệ nào họp tại nhà anh chị Long.

MC Khánh đã có vài lời về buổi họp hôm nay, và mời anh chị Long lên "tuyên dương" tình văn nghệ mà anh chị đã toả ra cho đàn em trong những buổi họp, ít nhất một năm có tới 4 lần. Và anh Long luôn là người nói thay cho vợ, và anh chị cũng cảm ơn tất cả mọi người đã đến chung vui trong căn nhà này thêm ấm cúng. Phải có nhiều con én mới tạo được mùa Xuân, và các anh chị em là những cánh én mang mùa Xuân tới cho chúng tôi ... Anh Long dứt lời, tiếng vỗ tay thay cho lời nói của khán thính giả.

Mở đầu thường là tiếng hát Thanh Thanh, vì nàng hay hát những điệu vui như Anh Cho Em Mùa Xuân của Kim Tuấn và Nguyễn Hiền, hay là Bên Saigon của Văn Phụng. Chàng MC hôm nay chia ranh giới rõ rệt, cứ một nam, lại đến một nữ, anh bảo như vậy cho công bằng, không có phe nào bị thiệt thòi.

Khi Tùng được mời lên hát, giọng trầm ấm của chàng đã làm tôi say mê theo dõi, nhất là bài đó lại là một trong những bài tôi thích: Mộng Dưới Hoa.

... Chưa gặp Em, Anh vẫn nghĩ rằng,

Có nàng thiếu nữ đẹp như trăng,

*Mắt xanh là bóng dừa hoang dại
Âu yếm nhìn tôi không nói năng ...
Ta gặp nhau yêu chẳng hạn kỳ
Mây ngàn gió núi động trên mi
Áo bay mở khép nghìn tâm sự
Hò hẹn lâu rồi Em nói đi ...*

Khi hát, đôi mắt chàng nhìn khắp mọi người, nhưng lại vẫn hình như, hình như ngừng lại nơi mắt tôi lâu hơn người khác một tí...Lòng tôi bỗng thấy xôn xao, niềm vui không tên đã cho tôi nhìn thấy đời tươi sáng hơn...

Tôi đang nhớ về những ngày mới quen Tùng, một chiếc xe chạy nhanh qua, hắt nước lên mặt kính xe, làm tôi giật mình, và tôi nhủ thầm, hãy chú ý lái xe, đừng nghĩ về chàng nữa.

Đến đoạn đường đi vòng qua núi, thì trời đổ mưa như trút nước, tôi không còn nhìn thấy gì ngoài những giọt mưa rơi nặng hạt, và những khi xe bên cạnh đi ngang, nhanh hơn xe tôi, đã hắt nước lên kính xe, làm cho tôi lại càng khó khăn khi lái hơn. Tôi vội tắt nhạc và gạt bỏ mọi ý nghĩ khác, để chỉ chú ý vào việc lái xe. Lòng tôi bắt đầu hồi hộp vì lo sợ. Tiếng cell phone reng đã 2 lần, tôi cũng chẳng dám bắt phone. Tôi cầu mong cho mau qua khoảng vòng núi này một cách bằng an. Nếu trời mưa to như thế này từ trước khi tôi ra đi, chắc chắn là tôi sẽ bỏ cuộc hẹn này. Tôi lại hối hận đã không nghe lời chàng, để chàng lên thăm tôi, rồi đi ăn, đi khiêu vũ ... Tôi vốn là người muốn công bằng. Chàng lên thăm tôi 4,5 lần, thì tôi cũng muốn " trả lễ " lại một lần, hơn nữa, tôi cũng muốn nhìn núi đồi dưới cơn mưa nhẹ, vì nơi chàng ở là núi đồi, khiến tôi có cảm tưởng tôi đang đi từ Saigon lên Dalat ... Tôi ở đồng bằng luôn luôn thèm được đi trên con đường thoải dốc, và ngắm nhìn những núi đồi bát ngát tiếp nối nhau.

Đi mãi, dù chỉ lái khoảng 45 - 50 miles, tôi cũng đã qua được đoạn ải nguy hiểm rồi. Con mưa đã bớt ào ạt, nhưng vẫn còn mưa liên miên không ngừng. Quạt nước vẫn quạt sang trái, quạt sang phải, và tôi cũng đã nhìn được bảng chỉ dẫn đường. Tôi nhìn thấy bảng chỉ lối vào Freeway 210 East và 210 West. Thôi rồi tôi đã đi xa quá tỉnh Via Verde rồi. Đường này sẽ dẫn về phía Pomona, La Verne ... Tôi lấy Exit gần nhất, đậu vào một nơi an toàn để gọi cho Tùng và tìm lối ra. Tùng vẫn nhẹ nhàng hỏi tôi đang ở đâu và chỉ đường cho tôi quay trở lại để đến được tỉnh Via Verde cho đúng.

Khi vào được tỉnh Via Verde rồi, trời lại đổ mưa to. Nhưng chưa bao giờ tôi thấy sợ hãi như khi đi vòng quanh núi trong cơn mưa tầm tã vừa qua. Dù mưa to, nhưng ở trong thành phố, tôi vẫn cảm thấy an toàn hơn. Tôi nhớ lời chàng dặn khi vào nhà chàng, cứ hai lần rẽ phải, hai lần rẽ trái, là tới ngay nhà chàng ở lưng chừng đồi.

Chàng đã mở cửa garage và đứng chờ. Hình bóng người đàn ông với mái tóc hoa râm, trong dáng dấp trẻ trung, khoẻ mạnh, đang khoanh tay đứng chờ tôi nơi cửa, giữa một trưa mưa xối xả, đã làm cho bao nỗi lo sợ trước đây trong tôi tan biến mất.

Xe vừa ngừng, chàng đã vòng qua phía tôi, mở cửa xe, và cúi xuống hôn lên đôi mắt, đôi má rồi phớt nhẹ xuống đôi môi ...

- Nhìn mưa mỗi lúc mỗi to, anh lo quá, và đã gọi cho em 2 lần. Em không trả lời, anh càng lo hơn, chỉ còn biết ngồi cạnh phone chờ!

- Lúc anh gọi là lúc em đang phải chú ý căng mắt ra nhìn đường, vì mưa to quá không thấy cả vạch trắng của đường nữa. Em lo kinh khủng, chỉ sợ lái xuống hố hay đâm vào núi ...

Chàng đỡ tôi cởi áo mưa, đưa tôi đôi dép đi trong nhà, và dìu tôi đến ngồi gần lò sưởi đang có lửa bập bùng, lách tách ...rồi đưa cho tôi một ly rượu nhẹ, uống cho ấm lòng.

Chàng giơ cao ly rượu của chàng về phía tôi:

- Cùng ly để cảm ơn Trời đã cho em tới nơi bình yên.

Chàng ngồi xuống thảm, hai tay vòng qua ôm lấy hai chân tôi, để cầm lên đầu gối, và ngược mắt nhìn tôi đắm đắm. Tôi khom người, hai tay ôm lấy khuôn mặt chàng, rồi tôi cúi xuống, cúi xuống ...

Ngoài trời vẫn mưa tầm tã, mưa xối xả, và ở nơi phòng khách có hai người đang bên nhau mà quên hết mọi sự chung quanh mình. Tiếng lửa cháy bập bùng, lách tách, lan ra toả ấm căn phòng.

Tùng đứng lên vặn nút nhạc. Tiếng dương cầm do chàng đánh và tự thu lấy đang lắng trầm vào không gian thình lặng này, và chàng kéo tôi đứng dậy, ôm sát nhau bước theo tiếng nhạc xập xình mùi mẫn. Không gian như đồng lõa với hai tâm hồn đang hoà nhịp. Qua vai chàng, tôi nhìn ra ngoài xa, mưa giăng mắc cổ cây, mưa trắng xoá khu đồi dưới kia, và tất cả đã chìm trong màn mưa mênh mông. Tôi vòng tay ôm lấy cổ chàng. Hai tay chàng ôm lấy vòng eo tôi. Cứ thế chúng tôi bước những bước theo tiếng nhạc. Chàng hát thật khẽ vào tai tôi:

- Coeur pour coeur, dent pour dent, tel est la loi des amants ...

Bài nhạc chấm dứt, chàng hỏi tôi đã muốn đi ăn chưa? Tôi lắc đầu không nói, vì tôi không muốn rời xa không khí quá đổi thân thương, lãng mạn, tình tứ, mà chỉ có chàng mới cho tôi được hưởng trọn niềm mơ ước tuổi xuân.

Chàng săn sóc tôi từng chút, đón trước được cả ý muốn của tôi. Chàng đốt nến cho thơm nhà, để vào máy CD classic có Mozart, có Chopin, có Beethoven ...và pha 2 ly cà phê ...Tôi chợt nhớ, chạy vội ra xe lấy hộp bánh nhỏ mà tôi đã mua ở LyLy Bakery.

- Nếu anh không pha cà phê, em cũng quên luôn bánh gâteau đã mua.

Tôi đề nghị với chàng đi mua đại món gì về nhà ăn. Chàng cười cười:

- Thôi đi cô, đã có công lợi mưa đến tiệm ăn mua về, thà ngồi ở đó ăn cho

xong, sau đó anh chở em đi ngắm mưa miền núi, lái xe lên đồi xuống dốc cho em nhìn nỗi buồn của người ở nơi khi hò cò gáy này.

- Anh nói nghe cũng hấp dẫn. Thôi đi ngay.

Chàng khoác thêm chiếc áo da vào người, và không quên mang cho tôi chiếc áo manteau, và chiếc dù để phía sau xe.

Ngồi bên cánh chàng, tôi cảm thấy an bình, dù xe đang lao trong mưa gió.

Lại quẹo phải, quẹo trái, và chàng đã đưa tôi đến một tiệm ăn Mỹ, có khung cảnh lịch sự, ấm cúng, dưới ánh đèn mờ có 2 chỗ ngồi. Tôi chọn bàn có tầm nhìn xuống thung lũng dưới kia. Và order 2 phần soup rau ăn với bánh mì nóng và beurre. Tôi không gọi cà phê mà lại gọi ly margarita, để nhớ về những ngày đầu mới tới Mỹ, lần đầu tiên đi ăn ở một tiệm Mỹ trên Los Angeles và bị bủn rủn chân tay đến không đi được, vì tôi đã đại dột uống ly rượu Margarita khi đang đói.

Ở tiệm ăn ra, Tùng đã lái xe đưa tôi đi những con đường đẹp, vắng xe ở Via Verde. Tôi bỗng nhớ Dalat quá đỗi, nhất là nhớ Dalat trong cơn mưa mù mịt. Chàng lái một tay, tay kia còn tìm bàn tay tôi để áp ủ cho khỏi lạnh. Tôi kéo tay chàng áp lên má, rồi lấy răng cắn ngón tay chàng. Những con đường thành phố đẹp quá chừng vì núi đồi lên xuống, và đẹp hơn nữa, khi nhìn xa xa, mọi cảnh vật đều hư hư ảo ảo trong nhạt nhoà. Trời mưa nên tối rất nhanh. Hai bên đường đã lên đèn. Via Verde trong sương mờ, và trong ánh đèn vàng vọt của buổi chiều chạng vạng tối, đẹp làm sao!

- Thích núi đồi, mà bảo dọn về đây ở với anh, lại không chịu.

Tôi nhìn Tùng cười, còn biết trả lời sao đây, khi trong tôi còn có bao nhiêu là mâu thuẫn. Có những điều tôi chưa thể nói với anh bây giờ. Càng yêu anh, tôi lại càng không muốn nói dù đôi lúc, tôi nghĩ lời người thầy tướng số đâu đã chắc là đúng. Nhưng tôi bị ám ảnh.

Tùng hỏi tôi đã muốn về nhà chưa, hay còn muốn đi xem Dalat qua hình

bóng Via Verde ?

- Tuỳ Anh!

- Thuỷ ơi, mỗi lần nghe em nói "tuỳ anh", sao anh thấy em dễ thương quá.

Giá em cho tuỳ anh trong việc đưa em về đây chung sống với anh thì hạnh phúc biết bao!

- Biết đâu sống gần em, anh lại chán em mau hơn.

- Em nghĩ thế thật hả.

- Không hẳn chỉ có lý do đó, nhưng cũng có một phần ...

- Em không tin anh ?

- Không tin anh mà lại xuống đây với anh.

- Biết em có điều gì đó khó nói, anh đã tự hứa không nhắc dục em, chỉ biết chờ đến khi nào em muốn ...mà sao trong những lúc gần nhau, anh lại ước ao được có em luôn bên cạnh.

Tôi im lặng nhìn Tùng với tràn đầy yêu thương. Giá Tùng không phải lái xe, tôi đã ôm lấy chàng, gục đầu vào ngực chàng mà khóc, những giọt nước mắt sung sướng trong hạnh phúc sẽ ướt qua áo chàng và thấm vào trái tim đang nồng nàn yêu thương của chàng. Tôi biết tôi đang là người hạnh phúc nhất trần gian. Tôi không đẹp, cũng không còn trẻ trung gì ở lứa tuổi 60. Thế mà trời lại ưu đãi cho tôi được gặp chàng, gặp một người đã cho tôi biết thế nào là tình yêu chân thật. Được hưởng hạnh phúc bao nhiêu, tôi lại phập phồng lo sợ bấy nhiêu. Tôi lo sợ mất chàng, lo sợ có ngày chàng không còn là của tôi nữa. Bởi con người tài hoa như chàng, tuổi con trẻ, ít ra là chàng thua tôi vài tuổi, thì làm gì các cô gái trẻ tuổi hơn chàng không dư sức quyến rũ được chàng ? Chàng lại có một cuộc sống vật chất thuộc hạng người phong lưu. Hình như niềm vui trong tôi có bớt đi một ít. Màu đỏ đậm lúc mới gặp chàng, đã nhạt đi một tí, giờ chỉ còn là màu hồng đậm. Biết đâu, rồi sẽ chỉ còn là màu trắng mà thôi. Tình không màu, hay là tình thay màu thì cũng

giống nhau.

- Nghĩ gì mà em ngồi thờ người ra thể ?
- Em nghĩ đến ngày người ngồi bên cạnh anh, không phải là em.
- Chỉ được cái nghĩ vớ vẩn là giỏi. Bây giờ về nhà nhé. Anh sẽ đãi em bữa cơm chiều nay do anh làm.
- Em sẽ đóng vai thượng khách được mời.
- Không, em là người vợ được anh nâng niu, cưng chiều.

Và, tôi đã là một công chúa ngủ trong rừng trong bao chục năm để giờ này được hoàng tử đến đánh thức dậy bằng nụ hôn đam mê say đắm. Tôi đến phía sau và ôm hôn lưng chàng. Chàng quay người lại thì tôi lại chạy nhanh về ghế sofa, ngồi bên cạnh lò sưởi ấm áp. Tôi đang thắc mắc, hai má tôi nóng rát, người tôi hừng ửng, là vì lửa lò sưởi hay vì lửa tình trong tim chàng đã đốt cháy con người tôi, khiến tôi sống trong tâm trạng vui buồn bất chợt. Chàng đang xào nấu gì đó trong bếp thơm lừng mùi hành tỏi.

- Anh đãi em món bò với salade và khoai tây chiên. Bánh mì nóng phết beurre ăn với Steak là nhanh nhất.
- Anh ướp thịt bò trong bao lâu?
- Bí mật để còn dụ được em đến với anh chứ. Bây giờ em đến ngồi bàn ăn đi. Anh sẽ hầu em như một công chúa.

Tôi ngoan ngoãn đến bàn ăn, ngồi vào chỗ của tôi đã dành, nghĩa là ngồi phía quay mặt ra cửa sổ để nhìn bao quát đồi núi. Salade để giữa. Khoai tây chiên để một bên, muối tiêu, magie để vào một đĩa nhỏ ở góc bàn, bên cạnh cây nến lớn. Tùng và tôi ngồi đối diện nhau.

- Ăn đi em, cho nóng. Hy vọng là ngon.
- Ngon quá anh ạ. Em khen thật thà không giả mạo đâu.
- Cảm ơn em. Anh cũng cảm ơn thật thà không giả mạo đâu.

Tôi hứ và nguyền Tùng thật dài.

- Lại trêu em há.
- Không trêu em thì trêu ai bây giờ ? Lắng tai nghe bản nhạc này nhé.
Tôi bỏ giao nĩa xuống góc đĩa, lắng tai nghe, và nhận ra đó là bài Mộng Dưới Hoa. Hai đứa lại chuyện bàn về bài nhạc này.
- Vô tình anh hát đúng bài em thích.
- Sao lại bảo là vô tình ?
- Vì anh đâu biết em thích bài đó.
- Thế là em vô tình đó thôi. Để anh kể nghe, khi em vừa bước vào với bộ áo màu tím, anh đã bị hấp hồn, lại thêm cái khăn vàng mỏng, vắt hờ hững nơi cổ, quyến rũ làm sao! Thế là anh nghĩ đến bài Mộng Dưới Hoa, vì bài này diễn tả đúng tâm trạng anh lúc đó. Em nghe nhé

... Ta cùng em mơ những chốn nào.

Ước nguyện chung giấc mộng trắng sao.

Sánh vai một mái lầu phong nguyệt

Hoa bướm vì em nghiêng cánh trao.

Hy vọng thơm như má chớm đào,

Anh chờ em tới hẹn chiêm bao

Dưới hoa tường thấy ngàn sao rụng

Hoà lệ ân tình nguôi khát khao.

Và đây chính là điều anh mơ ước:

Hoa kề vai, hương ngát mái đầu

Đêm nào nghe bước mộng trôi mau,

Gió ơi gửi gió lời tâm niệm,

Và nguyện muôn chiều Ta có nhau.

Em có nhớ anh đã lấy phần mời em, và em đã từ chối khéo, nói là hãy còn no. Sau đó, anh lại mời em đĩa thạch trắng miệng. Lần này thì em nhận và

lấy có hai miếng thôi à.

- Tại anh ngồi xa em quá, làm sao em biết ?

- Ngồi xa để ngắm cho dễ.

- Hôm nay em mới biết lý do anh hát bài Mộng Dưới Hoa.

- Biết rồi có yêu anh hơn nữa không ?

- Yêu hết độ, đầy tim rồi nè.

Chàng nhìn tôi say đắm . Tôi cũng im lặng nhìn lại chàng, và lắng nghe chàng kể tiếp: Rồi anh nhờ chị Long cho anh biết qua về em. Nghe tin em còn độc thân, anh mừng quá, và anh đã gọi điện thoại làm quen. Chị Long khen em lắm. Và bây giờ anh thấy lời chị Long khen rất đúng.

Tùng hình như ăn ít hơn tôi, vì chàng còn đang vui trong câu chuyện gặp gỡ giữa chàng và tôi tại nhà chị Long. Lòng tôi cũng đang reo vui trong căn nhà ấm cúng, chỉ có hai đứa. Tùng nhìn tôi không chớp mắt. Căn phòng bỗng nhiên im lặng, đến nỗi tôi chỉ còn nghe tiếng nhạc và tiếng giao nĩa chạm vào đĩa. Tôi cúi đầu nhìn vào miếng thịt bò tôi vừa cắt, và tự hỏi, do đâu tôi được hưởng những giây phút tuyệt vời này. Có phải thời gian này là thời gian

tôi được đền bù những tháng năm cô đơn vò võ, một mình một bóng trong những đêm dài khó ngủ. Nỗi cô đơn như rộng lớn hơn sau mỗi lần tôi đi dự tiệc cưới hay cuộc vui họp mặt trở về nhà một mình. Bao năm trời vò võ như vậy, mà thời gian qua đi đã để lại dấu vết trên đôi mắt những nét chân chim, tôi cứ tưởng, đời tôi là một bể sầu, không có cách nào thay đổi. Thế mà may mắn làm sao, ở cuối con đường hầm, tôi đã nhìn thấy tia nắng hắt ra, và nơi đó, tôi đã gặp được nửa mảnh đời của mình. Tôi giơ tay lấy ly rượu đỏ uống và nhìn theo bóng dáng của Tùng vừa đứng lên đi về phía nhà bếp.

- Anh đi đâu vậy ?

- Lấy cho em ít đá vào ly rượu anh vừa rót thêm.

Ngoài trời vẫn mưa, và còn mưa to hơn nữa. Tôi nghe tiếng mưa rơi lộp độp trên mái nhà. Và nghe lòng rộn ràng reo vui. Anh tỉ mỉ lo cho tôi, trong khi tôi lại chẳng biết săn sóc anh, mà chỉ biết yêu anh bằng cả con tim đang cháy bỏng trong tình anh.

Bữa cơm chiều đã xong. Tùng và tôi thu dọn những đĩa dơ, tráng qua nước lạnh rồi cho vào máy rửa chén. Chàng bảo tôi ngồi sẵn ở Sofa, chàng sẽ cắt bánh mang ra tận nơi. Chàng nói mà không nhìn tôi:

- Em đã cho " tùy anh " thì anh bảo gì cũng phải nghe đấy nhé.

Rồi chàng cười hóm hỉnh sau câu nói. Tùng hình như đã quen thuộc với những công việc trong nhà, cho nên chàng làm rất nhanh và gọn. Dưới ánh nến lung linh, mùi cà phê thơm, mùi bánh ngọt... tạo thành vẻ thơ mộng. Chàng ngồi sát bên tôi, rồi đút cho tôi miếng bánh ngọt thơm mùi vani. Tôi bắt chước chàng, cũng lấy muỗng cắt miếng bánh nhỏ đút cho chàng. Thời gian qua đi thật nhanh. Chúng tôi không nói với nhau bằng lời, mà bằng ánh nhìn say đắm, bằng những chiếc hôn nồng nàn ... Từ bao giờ không rõ, hai đứa đã đứng lên, ôm nhau, và đôi chân quăn quít theo điệu nhạc Rumba. Tôi nghẹt thở vì vòng tay ôm chặt thật là chặt của chàng.

Tùng kéo màn cửa lại cho căn phòng thêm ấm cúng. Chàng ngả người trên ghế sofa, kéo tôi nằm úp mặt trên ngực chàng. Tay tôi lạnh đã được áp ủ vào bàn tay ấm áp rắn chắc của chàng. Tôi rướn người hôn lên đôi mắt chàng đang nhắm nghiền, rồi theo sống mũi kéo thẳng xuống đôi môi đang hé mở chờ đợi. Chúng tôi quăn lấy nhau như hai con trăn, và giữa không gian tĩnh lặng này, chỉ còn tiếng nhạc thật nhẹ, như từ nơi nào đó thật xa vọng về, và tiếng thở dồn dập của Tùng và tôi. Tôi nằm yên trên ngực chàng, nhắm mắt nghe thời gian trôi. Tôi lấy ngón tay vẽ vu vơ lên má chàng, lên đôi môi tham lam ngấu ngiên, và vẽ vòng lên ngực chàng những nét vô nghĩa.

Chàng nằm yên, giang đôi tay ôm thân hình tôi cứng ngắc.

Tôi nằm như thế rất lâu, cho đến khi nghe tiếng đồng hồ gõ từng tiếng lạnh lùng. Tôi nhồm dậy, vuốt tóc :

- Em phải về. 11 giờ khuya rồi.
- Trời đang mưa lớn mà em.
- Trời càng mưa to, em lại càng muốn đi về để được là người đi trong mưa gió.

Chàng ngồi trên ghế đàn, bấm nút điện, và tay lướt trên phím đàn. Giọng chàng cất lên, tình tứ, nồng nàn, say đắm, và bỗng dưng chàng kéo tôi lại đứng sát cạnh chàng :

... Em đến thăm anh một chiều mưa, em đến thăm anh một chiều Đông, mưa dầm dề đường trơn ướt tiêu điều ...

Em đến thăm em, người em gái tà áo hương nồng, mắt huyền trầu mến, sưởi ấm lòng anh.

Em đến thăm anh trời mưa gió

Em đến thăm anh trời đông giá, đường xa lạnh lùng.

Mặt nhìn mặt cầm tay băng khuâng, không nói một câu.

Lòng ghen ngào nhìn anh như ngây như say, vì đâu.

Gió đưa cánh chim trời, đó đây cách xa vời ...

Tôi đang say sưa nghe giọng mật ngọt của chàng, hoà trong tiếng đàn du dương trầm bổng thì bỗng tiếng hát ngưng bất ngờ, rồi lặng thinh. Tôi ngược mắt nhìn chàng như muốn hỏi. Chàng lắc đầu mỉm cười phân trần:

- Lâu quá không hát bài này, anh quên lời rồi.
- Thì anh đàn cho em nghe một lần trước khi em về.

Tiếng đàn trầm buồn vang lên dịu dặt. Hình ảnh chàng ngồi đàn hát chiếc bóng cô đơn lên tường, khiến lòng tôi chùng xuống. Nhìn chiếc bóng cô đơn

ấy, tôi lại nghĩ đến tôi, đến những lúc một mình thui thủi, những buổi sáng âm thầm, những buổi chiều thanh vắng, những buổi tối hiu hắt, và những đêm khuya tràn trọc. Tôi trước đó là thế. Còn tôi bây giờ, liệu có gì khác không, hay sau những giây phút trào lòng, tôi lại trở về nỗi trống vắng, cô đơn của tôi. Tôi có thực sự muốn thoát ra, hay tại cái định mệnh khắc khe đã trói buộc tôi, kết thắt tôi không cho tôi tìm được lối thoát. Tại tôi hay tại nghiệp chướng cuộc đời. Đã nhiều lần tôi muốn nói thẳng điều tôi đã bị ám ảnh bao năm nay, nhưng tôi lại sợ, hình như những năm tháng dài cô đơn đã kìm hãm tôi đừng nói, vì lỡ khi nói ra, sự chia ly như sợi tơ mong manh sẽ làm đứt gãy liên lạc giữa Tùng và tôi. Tôi sẽ mất chàng, mất tình yêu thương của chàng. Mất chàng, đời tôi sẽ ra sao? Tôi có còn đủ sức chịu đựng nỗi chua cay một mình trong đoạn đường cuối, như cái bóng cô đơn hắt lên tường mà tôi đã nhìn thấy khi Tùng ngồi đàn. Có thể khi tôi kể về vụ chàng thầy bói nói số tôi cao, lấy ai người đó sẽ chết, chàng sẽ phá lên cười vì không tin. Nhưng, Tùng ơi, yêu anh nhiều lại càng không muốn anh chết. Vì thế ...

Tiếng đàn ngưng từ bao giờ, lâu rồi hay mới đây, tôi không biết. Cho đến khi Tùng đứng lên, xoay người tôi lại đứng đối diện với chàng, tôi mới biết là chàng đã không còn ngồi đàn nữa.

- Thuỷ, em sao vậy? Có điều gì dấu anh, phải không ?

- Sao anh cứ nghĩ là em có điều gì đó dấu anh ?

- Vì anh đã bắt gặp nhiều lần, cứ trong lúc đang vui nhất, thì em lại có một thoáng nét xa xăm. Lúc ấy, em như người ở cõi nào thật xa, xa như đất với trời vậy.

Tôi cười giả lả, làm như lời đoán của chàng là không đúng, là do trí óc tưởng tượng của chàng mà có.

- Thôi em đi về, kéo ông thầy bói lại đoán nhiều quẻ trật lất bây giờ.

Tôi vội vã ra xe, nổ máy, và Tùng chỉ kịp hôn phớt nhẹ lên má tôi, thì xe đã ra khỏi garage rồi. Tôi bấm nút cho cửa garage tự động đóng xuống, rồi cả tôi lẫn xe đều chìm trong màn mưa đêm.

Lúc ở garage nhà chàng, tôi làm bộ phóng nhanh xe ra đường, để trốn tránh cái gì đó trong tâm tư, tránh cái nhìn nồng nàn, tránh vòng tay ôm khít chặt ... để rồi tới đầu đường, tôi đã phải thắng bớt, đi chậm lại ... Tôi vòng vào trong thành phố Via Verde qua những con đường quanh co, rồi cũng ra tới xa lộ. Trời mưa to, gió hình như cũng ào ào dữ dội hơn vì tôi thấy màn mưa chao theo chiều gió. Lòng tôi lại lo lắng. Nghĩ đến đoạn đường vòng quanh núi, tôi không biết mình sẽ phải đối phó thế nào giữa đêm khuya mưa mù mịt đất trời. Tôi biết trước tôi sẽ lo sợ đến thế nào. Lúc đi, trời còn sáng, mà tôi đã lo lắng như thế, huống chi khi về, trời lại khuya khoắt ... Tuy nhiên, không hiểu sao, tôi lại vẫn muốn ra về.

Có tiếng cell phone reng. Tôi biết là chàng gọi.

- Allo

- Em đi tới đâu rồi ?

- Em đang trên xa lộ.

- Mưa to lắm phải không. Gió ào ào nữa. Em làm anh lo quá đi thôi.

- Xin lỗi cưng của em nha. Và bây giờ, anh để em chú ý lái xe nhé, khi nào về tới nơi, em sẽ gọi cho anh. Bây giờ đang mưa và em sắp đi vòng núi rồi. Giá như những ngày không mưa gió, thì dù trên đường đi đông xe, hay đang lang thang trong chợ, tôi vẫn cứ vừa đi mua hàng, vừa nói chuyện với chàng. Nhiều lúc ở sở, chàng không ăn lunch, và gọi nói chuyện với tôi trong khoảng một giờ đồng hồ . Tôi là người có tính đam mê dữ dội, cho nên chỉ hợp với những người cũng đam mê như mình. Tùng là người còn đam mê hơn tôi nữa. Chàng viết email cho tôi từ sở, nếu không gọi nói chuyện với tôi được. Và tối nào, khi vô giường, hai đứa cũng nói chuyện qua phone cả

giờ, sau đó mới đi ngủ được. Cảnh nói chuyện qua điện thoại như vậy, đã làm tôi nhớ đến cuốn phim Pillow Talk do Rock Hudson và Doris Day cùng đóng vai chính. Đi đâu thì thôi, về đến nhà là hai người lại bốc phone gọi cho nhau, nằm trên giường nói chuyện cả giờ, thật thú vị...

Bây giờ Tùng và tôi cũng đang trong thời kỳ đó, thời kỳ đam mê tột đỉnh. Tôi ở cách Tùng một giờ lái xe, nhưng đúng như lời cụ Nguyễn Bá Học đã nói : " đường đi khó, không khó vì ngăn sông cách núi, mà khó vì lòng người ngại núi e sông ".

Tôi không ngại đường xa, tôi chỉ ngại lòng xa, hơn thế nữa tôi rất sợ Tình xa. Bởi tôi đã sống những tháng năm dài cô đơn rồi. Tôi lại nhớ đến bài hát đã rất xưa do Dalida hát "... ma vie est inutile, si tu ne m'aimes pas " Đời không còn nghĩa lý gì khi anh đã không còn yêu em nữa ... Và hình ảnh cô giáo tóc dài đứng trên bục, hát trước mặt học trò trong ngày Tết của một năm nào xa lắc ...

"... Mất anh rồi, xa anh rồi, hoa đã tàn, nhụy đã phai, chiều hôm nay trời thanh vắng, anh đi về, về với ai ..."

Lam Phương ơi, sao mà người đã vắt lòng mình nhỏ từng giọt máu tim thành lời đau khổ đến tàn hơi cuối, thốt lên thành Trăm Nhớ Ngàn Thương, để sau này, có người con gái đã đi theo vết chân của người, cũng đã vắt cạn hồn mình theo lời nhạc, mà nước mắt chảy ròng rã như mưa khuya nay ...

...Chiều nay mây đen giăng sâu đường về, nhìn hoa rơi nã nê, người ơi sao chẳng về, còn mong chi câu thề. Giận nhau sao không nói, xa nhau không một lời, để buốt giá tim tôi ...

Đường khuya vào cuối tuần, trời lại mưa to, nên vắng xe. Thỉnh thoảng một bóng đèn xe từ phía ngược chiều hắt lại. Rồi tất cả lại chìm trong bóng đen giữa cơn mưa như trút nước.

Có lẽ vì quen đường, nên khi về, tôi đã qua được vòng núi nhanh không ngờ.

Qua hết chân núi, trời bắt đầu mưa ít dần và nhẹ hơn. Và càng về phía 57 North, trời lại càng ít mưa dần. Tôi nhìn rõ bảng chỉ đường, để đi không bị lạc. Lạ lòng ghê, sắp đến chỗ rẽ vào Xa Lộ 22 West, trời lại như tạnh ráo. Nơi đây, không một dấu hiệu gì cho biết đã bị mưa giông kéo đến. Ánh đèn xe nối đuôi nhau, nhiều hơn con đường vòng núi.

Tôi cảm thấy nhẹ lòng khi nhìn thấy những cảnh quen thuộc, nơi thành phố tôi đã đi qua, và cảnh càng quen thuộc hơn khi tôi về gần nhà.

Dù khuya khoắt, tôi vẫn cảm thấy an toàn khi xe vào trong garage, cửa tự động đóng kín, ngăn chia cuộc sống ào ạt bên ngoài với sự tĩnh lặng bên trong.

Tôi gọi cho Tùng, báo tin đã về tới nhà bằng yên, và cũng báo tin cho chàng biết, nơi thành phố tôi ở , trời rất đẹp và tạnh ráo. Chỉ có nơi phương trời ấy là mưa như trút nước, mưa liên miên không ngừng mà thôi.

Sưu tầm : ABCD

Nguồn: VNTQ

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 10 tháng 11 năm 2005